

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Honební společenstvo Krásný Dvůr**, IČO 65642023
sídlem Radíčeves 40, 438 01 Žatec
zastoupený obecným zmocněncem PhDr. L. V.
bytem „X“

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. 2858/ZPZ/2017,
JID: 119608/2017/KUUK

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 24. 7. 2017, č. j. 2858/ZPZ/2017, JID: 119608/2017/KUUK, a rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru životního prostředí, ze dne 21. 2. 2017, č. j. OŽP/3088/2017/Jur, se pro nezákonnost **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3 057 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého obecného zmocněnce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. 2858/ZPZ/2017, JID: 119608/2017/KUUK, kterým bylo zamítnuto odvolání společnosti Krásný Dvůr s. r. o., IČO 01416162, sídlem Sušany 12, 431 14 Strupčice, a odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 2. 2017, č. j. OŽP/3088/2017/Jur, jímž bylo dle § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění účinném do 31. 8. 2017 (dále jen „zákon o myslivosti“), rozhodnuto o změně honiteb Nepomyšl – Brody a Krásný Dvůr tak, že pozemky parc. č. „X“, „X“ a „X“, všechny nacházející se v katastrálním území Krásný Dvůr, jež dosud tvořily součást honitby Krásný Dvůr, se stávají součástí honitby Nepomyšl – Brody.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě úvodem shrnul dosavadní průběh správního řízení. Uvedl, že podstatou věci je žádost podaná údajně osobou P. Š., bytem „X“, týkající se pozemku parc. č. „X“ nacházejícího se v katastrálním území „X“ (dále jen „pozemek parc. č. „X““) a žádost podaná údajně společností Dijon, s. r. o., IČO 26730715, sídlem Samota 601, 439 81 Kryry, týkající se pozemků parc. č. „X“ a „X“ nacházejících se v katastrálním území „X“ (dále jen „pozemky parc. č. „X“ a „X““), přičemž všechny uvedené pozemky tvoří součást honitby žalobce, jsou v nájmu společnosti Krásný Dvůr s. r. o. a mají se dle žádostí stát součástí honitby Nepomyšl – Brody.
3. V první námitce žalobce konstatoval, že dle jeho názoru nebyl průběh řízení správních orgánů obou stupňů veden nestranně, přestože již od počátku upozorňoval na nestandardní postup při řešení obou žádostí o změny příslušných honiteb. Ze strany údajných žadatelů totiž jednak neproběhlo žádné předběžné jednání, což sice zákon o myslivosti nevyžaduje, v praxi se nicméně jedná o zcela běžný postup, stejně tak samotné podání žádostí nebylo učiněno přes podatelnu správního orgánu I. stupně, a to u žalobce vzbudilo pochybnosti o možné prekluzi. Především měl ale jmenovaný za to, že žádosti nevypracovaly a zřejmě ani nepodepsaly a nepodaly osoby, jejichž podpisy se na listinách nachází. O tom dle žalobce svědčí jednak jejich jednotná forma, jednak skutečnost, že pan P. Š., narozený „X“ (dále jen „P. Š. starší“), který obdržel oznámení o zahájení řízení, neměl o jím údajně zaslané žádosti povědomí a tuto si musel od správního orgánu I. stupně vyžádat.
4. Související pochybení prvostupňového orgánu spočívalo dle žalobce ve skutečnosti, že neprošetřil podstatnou okolnost, kdy na žádosti údajného P. Š. nebylo jednoznačně určeno, která z osob stejného jména ji měla podat. Vlastníkem pozemku parc. č. „X“ je totiž P. Š., narozený „X“ (dále jen „P. Š. mladší“), signatura na žádosti ale odpovídá dle úsudku žalobce podpisu P. Š. staršího, byť je žalobce současně přesvědčen o tom, že ji nepodal ani jeden ze jmenovaných, nýbrž třetí osoba. Obdobné pak platí i v případě žádosti společnosti Dijon, s. r. o., kde paraфа u razítka neodpovídá tehdejšímu jednateři této právnické osoby, panu G. T., narozenému „X“. Správní orgán I. stupně ale žádosti důkladnějším prověření nepodrobil a pouze si od údajných žadatelů vyžádal nové plné moci a souhlasné vyjádření o setrvání jejich záměru o změnu hranic honitby, což však odporuje dikci § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Řešením mělo dle žalobce být podání nových žádostí a nové správní řízení.
5. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně nebyl povinen zkoumat pravost podpisů, když oba žadatelé na svých žádostech trvali. Takovýto postup je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dle žalobce v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého jsou správní orgány povinny zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Navíc lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků vhodných ke zjištění stavu věci, což se též nestalo. Kromě toho je žalobce přesvědčen, že žalovaný bagatelizoval i jeho odvolání. Odkazované ustanovení § 31 odst. 4 zákona o myslivosti totiž používá pojem „vlastník“, který má zcela zásadní obsah, neboť stejně tak uvedený předpis zná i pojem „spoluvlastníci honebního pozemku“. Pokud je však v § 31 odst. 4 stanoveno, že o změnu týkající se vlastnictví honebních pozemků požádá jejich vlastník, je zřejmé, že se se dané ustanovení netýká spoluvlastníků honebních pozemků, jinak by v něm zákonodárce předmětný pojem nepochybně užil.

6. Závěrem žalobce poukázal na to, že přestože by bylo na základě znění § 31 odst. 4 zákona o myslivosti možné usuzovat, že orgán státní správy nemá v případě žádosti nového vlastníka honebních pozemků možnost správního uvážení a musí jí vždy vyhovět, dle názoru žalobce tomu tak není a i v těchto případech je třeba zkoumat, zda je požadovaná změna v souladu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření tak, aby požadavek nového vlastníka odpovídal veřejnému zájmu na ochraně životního prostředí, péči o krajinu a přírodu, vytváření příznivých podmínek pro chov a zachování druhů zvěře a úsilí o snižování přemnožené černé zvěře.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se námitkami žalobce týkajícími se vad obou žádostí o změnu hranic honitby zabýval již v rámci odvolacího řízení, rovněž pak byly uplatněny v řízení před správním orgánem I. stupně, v tomto smyslu tedy odkázal na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů. K námitce, že prvoinstanční orgán měl zkoumat soulad požadované změny se zásadami řádného mysliveckého hospodaření, žalovaný konstatoval, že žalobce žádný konkrétní rozpor rozhodnutí obou stupňů s těmito principy netvrdil. Kromě toho se však s otázkou uplatnění zásad vypořádal i ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 16. 3. 2016, č. j. 617/ZPZ/2016, JID: 34872/2016/KUUK, jež tvoří součást správního spisu.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 1. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost opatřená razítkem společnosti Dijon, s. r. o. a podepsaná paraťou blíže nespecifikované osoby o převedení začlenění pozemků parc. č. „X“ a „X“, jež se na základě kupní smlouvy ze dne 23. 12. 2004 nacházejí ve vlastnictví společnosti, z honitby Krásný Dvůr do honitby Nepomyšl – Brody. Téhož dne pak byla správnímu orgánu I. stupně doručena další žádost opatřená jménem P. Š., bytem „X“, a podepsaná nečitelným podpisem o převedení začlenění pozemku parc. č. „X“, jež se na základě kupní smlouvy ze dne 16. 3. 2010 nachází ve vlastnictví této osoby, z honitby Krásný Dvůr do honitby Nepomyšl – Brody.
11. Dne 23. 10. 2015 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. OŽP/18548/2015/Jur, jímž o obou podaných žádostech rozhodl tak, že se pozemky parc. č. X, X a X podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti přičleňují k honitbě Nepomyšl – Brody Honebního společenstva Nepomyšl. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce a společnost Krásný Dvůr s. r. o. odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 16. 3. 2016 rozhodnutím č. j. 617/ZPZ/2016, JID: 34872/2016/KUUK, tak, že prvoinstanční rozhodnutí zrušil. V odůvodnění však mimo jiné vyslovil názor, že pokud má dojít ke změně honiteb, vztahuje se požadavek na dodržení zásad řádného mysliveckého hospodaření ve smyslu § 17 zákona o myslivosti toliko ke změně honitby dle ustanovení § 31 odst. 1, nikoliv dle ustanovení § 31 odst. 4 uvedeného předpisu. Při jeho aplikaci musí navíc správní orgán o změně rozhodnout bez možnosti správního uvážení, jak v obdobné věci konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40.
12. Po zrušení prvostupňového rozhodnutí ze dne 23. 10. 2015 pokračoval správní orgán I. stupně ve správním řízení. V rámci něj obdržel dne 18. 7. 2016 podání žalobce, v němž jmenovaný mimo jiné poukázal na to, že z žádosti podané osobou P. Š. není zřejmé, kdo ji podepsal, když existují dvě osoby shodného jména – P. Š. starší a P. Š. mladší. Upozornil, že vlastníkem pozemku parc. č. „X“ je P. Š. mladší, přičemž dle jeho zjištění podpis na žádosti patří P. Š. staršímu. Obdobně ve vztahu k podání společnosti Dijon, s. r. o. uplatnil žalobce námitku, že jejím jednatelem v době podání žádosti byl pan G. T., který jako jediný měl dle obchodního rejstříku právo podepisovat dokumenty uvedené právnické osoby. Po provedení srovnání jeho podpisu s podpisem na žádosti však žalobce dospěl k závěru, že se nejedná o podpisy identické. Ke svému podání jmenovaný přiložil několik příloh včetně výpisu z obchodního rejstříku, z něhož mimo jiné vyplynulo, že G. T. zastával pozici jednatele společnosti Dijon, s. r. o. od 25. 11. 2013 do 10. 11. 2014. Od 10. 11. 2014 pak byl jejím jednatelem pan M. P., narozený „X“, přičemž v obou případech platilo, že jednatel jedná jménem společnosti a podepisuje se za společnost samostatně tak, že k vytištěné nebo napsané firmě připojí svůj podpis.
13. V reakci na shora vymezenou námitku žalobce byl dne 19. 7. 2016 správnímu orgánu I. stupně doručen přípis P. Š. mladšího, v němž sdělil, že na své původní žádosti trvá, obdobným způsobem se přípisem doručeným dne 27. 7. 2016 vyjádřila i společnost Dijon, s. r. o. jednající jednatelem M. P. Dne 28. 8. 2016 pak byla ze strany P. Š. mladšího doručena i plná moc, v níž jmenovaný doložil, že dne 13. 12. 2013 zmocnil P. Š. staršího k jednání ohledně nakládání s pozemky v jeho vlastnictví ve věci tvorby a úpravy honiteb, přičleňování honebních pozemků aj., a tento skutečně žádost za jeho osobu podepsal.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

230/2017

14. Dne 21. 2. 2017 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. OŽP/3088/2017/Jur, jímž určil, že pozemky parc. č. „X“, „X“ a „X“, jež dosud tvořily součást honitby Krásný Dvůr, se stávají součástí honitby Nepomyšl – Brody. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné opětovně poukázal na možné nedostatky v podpisech osob oprávněných podat žádosti o změnu honiteb. K odvolání se shodně vyjádřil P. Š. mladší i společnost Dijon, s. r. o. tak, že se jejich rozhodnutí přičlenit pozemky do honitby Nepomyšl – Brody se nic nezměnilo a nadále na něm trvají.
15. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž nebyl průběh řízení správních orgánů obou stupňů veden nestranně.
17. Podle § 7 správního řádu platí, že dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou (odst. 1). Tam, kde by rovnost dotčených osob mohla být ohrožena, správní orgán učiní opatření potřebná k jejímu zajištění (odst. 2).
18. K uvedené námitce soud především konstatuje, že žalobce v žalobě blíže nespecifikoval, v čem konkrétně byla podle jeho názoru nestrannost správních orgánů obou stupňů v řízení porušena. Dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 3 Afs 304/2016-37, dostupný na www.nssoud.cz), přitom platí, že preciznost ve formulaci obsahu žalobních bodů a jejich odůvodnění do značné míry předurčuje i následný obsah rozhodnutí soudu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku, „[j]inými slovy, míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť má-li soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (srov. rozsudky ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016-81, a ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121).“ Pokud tedy žalobce konkrétněji nevymezil, v čem by jím tvrzená nestrannost postupu správních orgánů měla spočívat, nemohl se soud ani konkrétně vyjádřit, zda tomu tak v určitém případě skutečně mohlo být, či nikoliv. Přesto však soud k uvedené námitce zevrubně prozkoumal správní spis, v jeho obsahu nicméně žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že předmětné řízení nebylo vedeno nestranně, neshledal. O tom ostatně svědčí i fakt, že v téže věci se jedná již o přezkum druhého rozhodnutí prvostupňového orgánu, když první ze dne 23. 10. 2015 bylo po námitkách žalovaným zrušeno. Není tedy pravdou, že by jmenovaný orgán přistupoval k žalobci nikoliv objektivním způsobem, naopak z jeho jednání vyplývá, že v průběhu řízení řádně dbal práv, která žalobci oprávněně náleží. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.
19. Žalobce dále poukazoval na to, že před podáním samotné žádosti o provedení změny hranic honitby neproběhlo ze strany žadatelů předběžné jednání.
20. Uvedenou námitkou se soud podrobněji nezabýval. Jak totiž uvedl i sám žalobce v žalobě, zákon o myslivosti provedení daného úkonu při změnách honiteb nepožaduje, dokonce jej ani nezná. Ačkoliv tedy soud nevylučuje, že v praxi se může jednat o zcela běžný postup, z hlediska právní úpravy a průběhu správního řízení je bez významu. I tuto námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. V další námitce žalobce konstatoval, že podání žádostí nebylo učiněno přes podatelnu prvostupňového orgánu, což vzbuzuje pochybnosti o možné prekluzi.
22. Podle § 37 správního řádu platí, že podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu (odst. 4). Podání se činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo (odst. 5).
23. Jak bylo zjištěno z obsahu správního spisu, podání žádosti obou žadatelů bylo u správního orgánu I. stupně učiněno dne 3. 1. 2014. Na podacím razítku je konkrétně uvedeno: „*Převzato dne: 3. 1. 2014 zde na MěÚ Podbořany, OŽP. Podpis*“. Je tedy zřejmé, že žadatelé požadavky stanovené ve shora citovaném § 37 odst. 5 správního řádu splnili, když svá podání učinili u příslušného správního orgánu, přičemž je nerozhodné, která úřední osoba žádosti na základě vnitřní organizační struktury správního orgánu I. stupně osobně přijala. Daná námitka je tudíž rovněž nedůvodná, přičemž pokud žalobce v této souvislosti současně zmiňoval pochybnosti o možné prekluzi, soudu bohužel není zřejmé, k čemu konkrétně se měl uvedený následek vztahovat.
24. Následně se soud zabýval námitkou, že žádosti o změně hranic honiteb nebyly podány k tomu oprávněnými osobami.
25. Podle § 29 odst. 1 správního řádu platí, že každý je způsobilý činit v řízení úkony samostatně v tom rozsahu, v jakém mu zákon přiznává svéprávnost.
26. Podle § 30 odst. 1 správního řádu platí, že jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona [pozn. soudu – tímto zvláštním předpisem je míněn zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)].
27. Podle § 21 odst. 1 o. s. ř. platí, že za právnickou osobu jedná člen statutárního orgánu; tvoří-li statutární orgán více osob, jedná za právnickou osobu předseda statutárního orgánu, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen; je-li předsedou nebo pověřeným členem právnická osoba, jedná vždy fyzická osoba, která je k tomu touto právnickou osobou zmocněna nebo jinak oprávněna, nebo její zaměstnanec (člen), který tím byl statutárním orgánem pověřen, nebo vedoucí jejího odštěpného závodu, jde-li o věci týkající se tohoto závodu, nebo její prokurista, může-li podle udělené prokury jednat samostatně.
28. Podle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
29. Z výše uvedeného vyplývá, že zatímco fyzická osoba činí úkony ve správním řízení osobně v rozsahu své svéprávnosti, za právnickou osobu jsou zmocněny jednat pouze zákonem k tomu určené subjekty – v první řadě její statutární orgán. Jak fyzická, tak právnická osoba se navíc mohou v řízení nechat zastupovat zmocněncem. Žalobci tak lze dát v obecné rovině za pravdu, že v případě P. Š. mladšího byl oprávněn podat žádost o změnu hranic honitby pouze on sám, za společnost Dijon, s. r. o. pak její jednatel, kterým byl v rozhodné době podle výpisu z obchodního rejstříku pan G. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Ačkoliv z žádného ustanovení správního řádu nelze dovozovat, že by správní orgány byly z úřední povinnosti vždy povinny šetřit, zda každé konkrétní podání učinila osoba k tomu oprávněná, jestliže o tom nesvědčí žádné pochybnosti, jiná situace nastane v případě, že tyto pochyby vzniknou. V tomto kontextu je totiž nutno zdůraznit, že žalobce již po zrušení původního rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 10. 2015 v podání doručeném dne 18. 7. 2016 (a rovněž v několika dalších) namítal, že obě žádosti byly podány k tomu neoprávněnými osobami. Správní orgán byl tedy povinen se touto námitkou zabývat a za tímto účelem zvolit veškeré zákonné prostředky, aby vznesené pochybnosti buď rozptýlil, nebo na jejich základě vyzval příslušné subjekty k nápravě.
31. Přestože tedy s tvrzením, že porovnávat podpisy na žádostech s podpisy předloženými žalobcem, je oprávněn toliko znalec z oboru písmoznaectví, lze nepochybně souhlasit, neboť správní orgány pro daný úkon nedisponují potřebnými odbornými znalostmi, jejich povinností je v souladu s § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti. Tedy jinak řečeno učinit vše pro prověření, zda je námitka žalobce důvodná, či nikoliv, přičemž za tímto účelem mohou vyjma jiného možného postupu zadat i např. zpracování znaleckého posudku, jímž by v konkrétním případě došlo k porovnání podpisů na žádostech s jinými listinami.
32. V uvedeném smyslu by se tedy nejprve správní orgán I. stupně a následně žalovaný dopustili zásadního pochybení, pokud by otázka skutečných podatelů žádosti nebyla do pravomocného skončení řízení objasněna. V daném případě nicméně učinili žadatelé podání, v důsledku nichž k odstranění pochybností ohledně osob, které podání učinily, došlo. Konkrétně P. Š. mladší dne 19. 7. 2016, resp. dne 28. 8. 2016, prvostupňovému orgánu nejprve sdělil, že na své žádosti trvá, přičemž následně připustil, že původně byla skutečně podepsána nikoliv jím osobně, nýbrž jeho otcem P. Š. starším. Protože však současně správnímu orgánu doložil i plnou moc ze dne 13. 12. 2013, tedy z data předcházejícího samotnému podání žádosti, prostřednictvím níž P. Š. staršího k úkonům týkajícím se nakládání s pozemky v jeho vlastnictví v souvislosti s tvorbou a úpravou honiteb, přičleňování honebních pozemků apod. zmocnil, došlo tímto úkonem k odstranění jakýchkoliv pochybností o oprávněnosti podpisu osoby na žádosti uvedené. Pro úplnost tak soud k související námitce žalobce uvádí, že přestože níže citované ustanovení § 31 odst. 4 zákona o myslivosti hovoří o oprávnění „vlastníka“ podat žádost o změnu honitby, nevylučuje to, aby tento vlastník ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu k danému úkonu zmocnil jinou osobou.
33. Co se týče žádosti, kterou měla podat společnost Dijon, s. r. o., pak obdobně i případný původní nedostatek podpisu osoby oprávněné jejím jménem jednat byl odstraněn přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 27. 7. 2016, v němž tehdy jediný jednatel M. P. jednoznačně deklaroval, že nadále požaduje přičlenit pozemky ve vlastnictví společnosti do honebního společenství Nepomyšl – Brody. Ustálená judikatura soudů totiž uvádí, že i procesní úkon učiněný za právnickou osobu k tomu neoprávněnou osobou lze konvalidovat (dodatečně zhojit) tak, aby byl považován od počátku za platný. V tomto smyslu tak např. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 8. 1. 1998, sp. zn. 1 Odon 60/97 (dostupném na www.nsoud.cz) k ustanovení § 21 o. s. ř., jímž se jednání za právnickou osobu řídí i v rámci správního řízení, konstatoval, že „[j]estliže opravný prostředek podala za právnickou osobu osoba, která nebyla oprávněna za ni jednat (§ 21 o. s. ř.), a jestliže statutární orgán právnické osoby ani dodatečně tento procesní úkon neschválí, soud řízení o takovém podání zastaví.“ Výkladem z opaku pak nelze než dojít k závěru, že byl-li procesní úkon Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

230/2017

učiněný za právnickou osobu z její strany dodatečně schválen, pak se má za to, že byl učiněn řádně. Soud proto uzavírá, že bez ohledu na skutečnost, zda by se tvrzení žalobce o původním neoprávněném podpisu osoby na žádosti společnosti Dijon, s. r. o., ukázalo jako pravdivé, či nikoliv, je zřejmé, že uvedený nedostatek byl v průběhu řízení odstraněn. I tato námitka je tudíž nedůvodná.

34. Žalobce dále namítal, že § 31 odst. 4 zákona o myslivosti užívá pojem „*vlastník*“, nikoliv „*spoluvlastník*“ honebního pozemku, který má dle jeho názoru zcela zásadní obsah.
 35. Podle § 31 zákona o myslivosti platí, že vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků. Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné. (odst. 1). Změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal (odst. 4).
 36. K tomu soud poznamenává, že z takto formulované námitky mu není zřejmé, do jaké sporné skutečnosti ze správního řízení ji žalobce směřuje. K oprávnění vlastníka honebního pozemku se nechat při podání žádosti o změnu zastoupit jinou osobou se již vyjádřil výše, pokud nicméně žalobce skutečně namítá, že se citované ustanovení § 31 odst. 4 se netýká spoluvlastníků pozemků, ale pouze jejich vlastníků, pak má soud takový názor nejen za nesprávný, především ale za irelevantní. V daném případě totiž bylo z výpisů z katastru nemovitostí přiložených k žádostem zjištěno, že výlučným vlastníkem pozemků parc. č. X a X v katastrálním území Krásný Dvůr byla na základě kupní smlouvy ze dne 23. 12. 2004 v rozhodné době společnost Dijon, s. r. o., výlučným vlastníkem pozemku parc. č. „X“ v témže katastrálním území pak na základě kupní smlouvy ze dne 16. 3. 2010 P. Š. mladší. V obou případech tedy nemovitosti patřily pouze samostatným vlastníkům, je tudíž nerozhodné, jakým způsobem by bylo možné vykládat zákonem o myslivosti užívaný pojem „*vlastník*“, resp. zdali by šlo jeho aplikaci rozšířit i na pojem „*spoluvlastník*“, neboť takováto situace zde nenastala. Námitka je proto nedůvodná.
 37. Zcela odlišně je tomu však v případě poslední námitky, v níž žalobce správním orgánům vytýkal, že při rozhodování o žádosti podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nezkontrolovaly, zda je požadovaná změna honebních pozemků v souladu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření.
 38. Soud úvodem považuje za podstatné osvětlit onen neurčitý právní pojem užívaný účastníky řízení, tedy „*zásady řádného mysliveckého hospodaření*“. Zákon o myslivosti totiž jeho význam přímo nevykládá, přestože jej užívá např. v případě rozhodnutí o přiřazení honebních pozemků podle § 30 či při změně honitby podle § 31 odst. 1 zákona (což se však ani v jednom případě netýká právě projednávané věci). Jeho obsah tedy musela v minulosti objasnit judikatura, např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016-49 (dostupného na www.nssoud.cz), je třeba „*zásadami řádného mysliveckého hospodaření rozumět zásady hospodaření, které směřují primárně k ochraně zvěře jakožto přírodního bohatství státu a k udržení stability ekosystémů, ve kterých tato zvěř žije. Za tím účelem je třeba zajistit řádnou péči a chov zvěře spočívající v regulaci populací jednotlivých druhů zvěře, udržování kvality genofondu zvěře, zlepšování životních podmínek zvěře a zajištění řádné tvorby honiteb. Součástí zásad řádného mysliveckého hospodaření musí rovněž být udržování kvality životního prostředí a s tím související omezování škod způsobených zvěří*“.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

230/2017

na lesních a zemědělských pozemcích. Při jakémkoli mysliveckém hospodaření je rovněž třeba dbát udržení historické a kulturní úrovně a tradic české myslivosti. Hlavnímu cíli zákonné úpravy myslivosti a jednotlivým zásadám řádného mysliveckého hospodaření pak slouží jednotlivé instituty práva myslivosti jako lov zvěře, zazvěřování, příkrmování či výstavba krmných a jiných mysliveckých zařízení. S ohledem na výše uvedené se tedy nelze ztotožnit s doktrinárním výkladem zásad řádného mysliveckého hospodaření, dle kterého zásadami mysliveckého hospodaření nelze rozumět nic jiného než obecné zásady tvorby honiteb uvedené v § 17.“

39. Na okraj je třeba konstatovat, že jak již bylo uvedeno, žalobce směřoval svou žalobní námitku ve vztahu k zásadám řádného mysliveckého hospodaření. Ty lze nicméně ve shodě se závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016-49, považovat za nepoměrně širší problematiku než jsou pouhé zásady tvorby honiteb, které tvoří toliko jednu z jejich součástí. Pro soudní přezkum je tak zejména podstatné, že námitku žalobce je možné vykládat nejen ve vztahu k otázce, zda měl žalovaný při postupu dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zkoumat obecné zásady řádného mysliveckého hospodaření, ale potažmo i již mezi ně patřící konkrétní zásady tvorby honiteb ve smyslu § 17 uvedeného předpisu.
40. Podle § 17 zákona o myslivosti mimo jiné platí, že při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými, například vodoteče, cesty, silnice (odst. 4). Honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou (odst. 5). Při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Minimální výměra honitby se stanoví pro oboru 50 ha, pro ostatní honitby 500 ha (odst. 7). Je tedy zřejmé, že princip zásad řádného mysliveckého hospodaření se sice nepochybně do tvorby honiteb promítá, je však pojmově širším.
41. Žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 16. 3. 2016 deklaroval, že požadavek na dodržení zásad řádného mysliveckého hospodaření lze vztahovat toliko ke změnám v honitbách dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, tedy při potřebě vyrovnávání hranic či výměně honebních pozemků, nikoliv i pro případ úprav vyplývajících ze změn vlastnictví honebních pozemků ve smyslu odst. 4 daného ustanovení. V tomto smyslu se přitom odvolával na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40, podle něhož není možné při změnách v honebních pozemcích s odkazem na § 31 odst. 4 zákona o myslivosti užít správní uvážení. To lze však z pohledu soudu považovat za poněkud odlišný institut, než je aplikace skutkového stavu na neurčitý právní pojem, o němž se jedná v daném případě primárně. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 26. 9. 2007, č. j. 5 As 78/2006-95 (dostupném na www.nssoud.cz) vysvětlil, že neurčité právní pojmy „zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce užitím neurčitých právních pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu, či nikoli.“ Rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a správním uvážením pak následně spočívá v tom, že pokud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správní orgán dospěje k závěru, že určitou skutkovou podstatu lze podřadit pod neurčitý právní pojem obsažený v právní normě, nemá sice skutečně prostor pro úvahu, ale pouze pokud jde o volbu následků (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, dostupné na www.nssoud.cz). Za tohoto stavu proto rovněž platí, že se právní názor Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40, vztahuje pouze k nemožnosti správního uvážení ve vztahu k následkům aplikace § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, tedy že „*orgán státní správy myslivosti změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků provede vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.*“, nikoliv k nemožnosti žádost podanou podle tohoto ustanovení přezkoumávat podle dalších kritérií a případně ji zamítnout proto, že správní orgán dospěje k závěru o jejich nenaplnění. Otázka, zda je tak nutné v rámci hypotézy ustanovení § 31 odst. 4 zákona o myslivosti (tj. „*požádá-li vlastník honebních pozemků*“) aplikovat i byť výslovně nezmiňovaný neurčitý právní pojem „*zásad řádného mysliveckého hospodaření*“, či nikoliv, tak judikaturou citovanou žalovaným řešena nebyla.

42. Jak již soud uvedl, součástí širšího pojmu „*zásad mysliveckého hospodaření*“ jsou i zásady tvorby honiteb ve smyslu § 17 zákona o myslivosti. Ve vztahu k problematice odlišení různých důvodů pro změnu honiteb podle § 31 odst. 1 a podle odst. 4 tohoto předpisu přitom aktuálně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 245/2017-46 (dostupném na www.nssoud.cz), konstatoval, že „*[z] citované právní úpravy vyplývá, že ke změně honitby může dojít jen ze dvou důvodů. Prvým důvodem je, že změnu honitby vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření (§ 31 odst. 1 zákona o myslivosti), druhým důvodem je změna vlastnictví honebních pozemků (§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti). Naplnění hypotézy § 31 odst. 1 je na posouzení orgánu státní správy myslivosti, který z uvedeného důvodu může změnu honiteb na návrh jejich držitelů (případně jednoho z nich, nedojde-li mezi nimi k dohodě) povolit, přičemž zákon upravuje způsob, jakým má být taková změna provedena, a to vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků. [...] Naproti tomu v případě žádosti o změnu honitby vyplývající ze změny vlastnictví honebních pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zákon příslušnému správnímu orgánu prostor pro úvahu neposkytuje, nýbrž mu ukládá změnu provést, a toliko stanoví, k jakému datu tak má učinit. Podmínkou provedení požadované změny je však splnění dalších kogentních podmínek zákona, zejména podmínky, že honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset (§ 17 odst. 5 zákona o myslivosti).*“ Tedy i Nejvyšší správní soud jednoznačně deklaroval, že přestože při posuzování žádosti podané vlastníkem honebního pozemku o změnu podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nemá správní orgán co do následků možnost správní úvahy, musí se nejprve zabývat tím, zda uvedená změna nebude v rozporu s dalšími kritérii předmětným předpisem stanovenými.
43. Ostatně i žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40 (dostupný na www.nssoud.cz), řešil (byť za odlišných skutkových okolností) vedle jiného i otázku, jakým způsobem tehdejší příslušný správní orgán odůvodnil stanovení jedné z hranic honitby ve vztahu k § 17 zákona o myslivosti a dospěl k závěru, že se tak v odůvodnění stalo postupem ne zcela dostatečným. Své závěry pak shrnul do právní věty, jejíž podstatná část zní takto: „*Správní orgán nemá v případě, že nový vlastník honebního pozemku požádá o změnu, která vyhovuje obecným zásadám tvorby honiteb (§ 17 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti), žádný prostor pro správní úvahu týkající se možného zásahu do práv osob vykonávajících honitbu či ostatních vlastníků honebních pozemků ve společenstevní honitbě.*“ Z toho je tedy zřejmé, že pokud v právě přezkoumávané věci žalovaný argumentoval uvedenou judikaturou, přehlédl, že jím citovaná pasáž tvoří

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pouze dílčí závěr Nejvyššího správního soudu, který až s ohledem na vypořádání s dalšími námitkami tvoří jeho ucelený právní názor. Podle něho je tak třeba i v případě žádosti podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zkoumat soulad požadované změny s obecnými zásadami tvorby honiteb, přičemž obdobný názor v tomto smyslu zastává i odborná literatura. Komentář k zákonu o myslivosti (PETR, Bohuslav. Zákon o myslivosti: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-781-2) totiž konkrétně k danému ustanovení uvádí, že „[...] Změna honitby přitom musí být souladná s obecnými zásadami tvorby honiteb uvedenými v § 17, rovněž musí být respektovány zásady zmíněné v odstavci 1.“

44. Jestliže tedy nejprve správní orgán I. stupně a následně žalovaný při posuzování žádosti o změnu honebních pozemků podaných podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti vůbec z úřední povinnosti nezkoumali, zda jsou požadované úpravy v souladu s obecnými požadavky na tvorbu honiteb, dopustili se nezákonnosti spočívající v nesprávném výkladu shora uvedeného ustanovení. V důsledku vyhovění žádosti bez dalšího by totiž mohlo dojít ke vzniku „nástupnických“ honiteb v takových tvarech či s natolik nevhodně vedenými hranicemi, že by jejich existence byla v rozporu nejen s dotčeným ustanovením § 17 zákona o myslivosti, ale i samotnými zásadami řádného mysliveckého hospodaření. Nelze tak naopak aprobovat názor žalovaného, že tato povinnost správní orgánům při žádostech vlastníků honebních pozemků vyplývající z změn jejich vlastnictví nesvědčí. Námitka žalobce je tudíž důvodná.
45. Vzhledem k výše uvedenému proto soud nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zrušit pro nezákonnost. Současně bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude tedy muset zejména provést šetření, zda navrhovaná změna honebních pozemků odpovídá obecným požadavkům na tvorbu honiteb, potažmo zásadám řádného mysliveckého hospodaření.
46. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3 057 Kč. Tyto náklady se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů řízení ve výši 57 Kč představovaných uhrazeným poštovním za podání žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)